

Rapp E. utorraktára felöltött, 1. em.
szekeressé négykötőnapokon délelőtt
9-11 óra között,
Polonya Rester-utca 325. sz. a.,
hol minden délután aláítható
Alap szellemi részét illető min-
den közlemény, valamint
előzetési pénzek és hirdetések
bérmentesen de küldendő
Kéziratok vissza nem adódnak

BRASSÓ

helyben házhoz hordva v. vidékre
postán küldve:
Egész évre 7 frt, félévre 3 frt 50 kr
negyedévre 1 frt 80 kr.
Külföldre egész évre 20 frank.

HIRDETÉSEK DÍJA:
4 hasábos garmond-sor helye 5 kr (1-10 sor
helye 50 kr.) Nagyobb és többszöri hird-
téseknek kedvezmény.
Minden egye hirdetés helyegdíj: 30 kr
Nyílt-tér sora 10 kr.
Hirdetések és nyílt-tér előre fizetendő

Politikai, társadalmi, közgazdászati, közművelődési és szépirodalmi lap.

Az E. M. K. E. brassómegyei választmányának hivatalos közlönye.

A brassói és orszébetvárosi kir. törvényszékek s ezekhez tartozó brassói, fogarasi, hosszufalusi s zernesti, licső-szentmártoni, orszébetvárosi, hosszufalusi, köhalmi, medgyesi, nagy-sinkai, segesvári s az
ágothai cir. járásbírószágok hivatalos hirdetője

MEGJELENIK HETENKÉNT HÁROMSZOR: KEDDEN, CSÜTÖRTÖKÖN s SZOMBATON.

Hirdetések felvételnek: Brassóban a kiadóhivatalban; Budapest: Lang Lipót, Haasenstein s Vogler János, Dukes Mezei, Goldberger A., Eckstein Bernát; Bécsben: Daube
s Ársa, Haasenstein és Vogler Otto Maasz, Schalek Henrik, Oppelik Alajos, Dukes M.; Berlinben: Rudolf Mosse; Frankfurtban: Daube G. L. s társa hirdetés-irodájában.

97-ik szám.

Brassó, Csütörtök, augusztus 23-án.

IV. évfolyam 1888.

Trefort Ágoston. †

Magyarországnak ismét nagy gyászja van. Az országnak egyik legnagyobb tudósa, kulturánk, nemzeti fejlődésünk letéteményese: Trefort Ágoston vallás és közoktatási miniszter nincs többé.

A nemzet gyászol, mert Trefortban nemcsak a csaknem kétévtizedes miniszter, hanem nagy tudós, nagy író s nagy hazafi veszett el, ki egyike volt azon keveseinknek, kiknek sokoldalú tudománya előtt tisztelettel hajolt meg a külföld is. A nemzet gyászja mély és őszinte, mert Trefort a nemzet bálványa volt s nem tartozott a ritkaságok közé, hogy az országgyűlésen megtámadott minisztert az ellenzék tagjai védelmezték.

A toll remeg kezünkben, midőn a nagy férfiu halálhírét írjuk meg olvasóinknak. Mert bár köztudomású volt, hogy az ősz államférfiu hónapok óta betegeskedik, senki sem hitte volna, hogy halála oly közel legyen.

Most nincs többé ő sem. A nemzet szégyenebb, nagy halottaink száma gazdagabb egy nagy emberrel, egy nagy névvel, kinek elhunytát gyászolni fogja király és paraszt egyaránt.

Közyűlés után.

Impozáns, minden egyes részletében fenséges volt az E. M. K. E. ideai brassói nagygyűlése.

Minden egyes részlet egy-egy újabb diadal, melyet a magyarság, az E. M. K. E. aratott. Minden egyes jelenet, kezdve a solha itt nem látott díszes bevonulástól egészen a búcsúig — három nap minden részlete újabb bizonyítéka annak, hogy az E. M. K. E. nem egyéb, mint magyar kultúregyesület, mely igyekszik saját fentartani és erősíteni; mely nem kímél a hazánkat nemzete hatalmának öregbítésére, de mely e mellett sértetlen hagyja a testvéremzetiségek legnagyobb és legkisebb jogait; mely nem viszályt előidézni, hanem békét és egyetértést teremteni akar.

S vajjon jogos e az E. M. K. E. küzdelme? Vajjon van e alapja a küzdelemnek?

Eddig lehetett vitatkoznunk erről. Lehetett, kik tagadták, vitatták ezt.

Ma már nem lehet.

A király mondta fiának: „Vidd áldámat a nemes és jogos munkához!”

A király mondta: nemes és jogos munka!

A király ismerte el, hogy a magyar fajnak telessége e mozgalmat tántoríthatatlanul éleszeni és erősíteni.

A király ismerte el, hogy e munka a halálért való. A király szavai fiához, szent-István királyának örököséhez voltak intézve, — az ő szavai fiához, tehát nem olyan, melyet a magyar kormány ír, hogy ő Felségével elmonasson, hanem szívből jövő és szívhez szóló.

Az E. M. K. E. tehát nemcsak a nemzet elismerését bírja, hanem magának adhatja a király elismerését és méltánylatát: az E. M. K. E. egy intézmény, melyet az országgyűlés hívott életbe s melyet három éves munkássága után a koldus kunyhójától a király palotájáig mindenki elismer, méltat.

A király áldása mellett csak Isten áldása kell, hogy az E. M. K. E. nagy és hatalmas legyen és hova-tovább mindinkább erősítse e hon falait és a trón oszlopait.

A brassói közgyűlés egy momentum e nagy munka történetében, nagy és emlékezetes, mely aranybetűkkel lesz mindenha beírva e történelem lapjaiba: a legnagyobb diadal, melyet az egyesület eddig aratott.

Az a magatartás, melyet az egyesület itt e polyglott városban a nem magyar nemzetiségek iránt tanúsított, midőn nemcsak hogy nem bántotta azokat, de még egy szóval sem sértette őket: jele annak, hogy az E. M. K. E. előtt csak az ügy fenséges és szent volta áll, nem pedig oly dolgok, melyek neki imputáltnak.

Ily egyesülettől nem tagadhatja meg a magyarok istene áldását; ily egyesületnek élni kell s növekedni.

Adja Isten, hogy úgy legyen!

Az E. M. K. E. ünnepe.

Vasárnapi és hétfői számunk nem tudta egészen kimeríteni az ünnepélyt s annak egyes részeit.

Nem közölhattuk a közgyűlés lefolyását a maga teljességében, sem a díszebédet.

A közgyűlésből ki kellett hagynunk azt a gyönyörű s oly kedvesen előadott indítványt, melyet Szatmármegye alispánja, Ujlalussy Sándor cs. k. kamarás terjesztett elő, melyet lapunk más helyén közlünk egész terjedelmében.

Nem közölhattuk azt a szép toasztot, melyet Gróf Károlyi István mondott, — de a mely oly megkapó, s olyannyira az egyet életébe vágó, hogy annak külön közlését szükségesnek tartjuk.

A már felsoroltakon kívül mondtak még toastokat: Horváth Gyula az Emke. brassói választmányára s rendezőségre; Kecskeméthy mérnök Horváth Gyulára; dr. Otrobán Nándor a vendégekre s mások.

A diszeloadás.

Daczára a rossz, esős időnek, mely az ünnepélyt megzavarta, a diszeloadásra zsufoltig telt meg a „Nr. 1.” nagy terme, mely ez alkalommal is díszesen volt díszítve.

A közönség tömeges tödulása miatt csak fél kilenczkor lehetett az előadást megkezdeni, melyet Salamon János kolozsvári zenekara „Bánk-bán” nyitányal nyitott meg.

A második piécet a női kar énekelte gyönyörű praecizitással és szép összhangban, dus tapsokat aratva. Ez a piéce két pontból állott: a) Bohm „Melodrama, terzett;” b) Rossini „A szeretet.” Zongorán kísérté Stark Vilmos ur, a női kar jeles karnagya.

Gyönyörű volt és élvezet hallgatni azt a vonós négyest, melyet dr. Matyéka Károly, Linz H., Adler Jakab és Pöschl K. urak adtak elő, s p. Haydn J. „Négyes.” I. tétel: Andante, fantasia con variazioni. II. Menuetto. III. Presto, finale, melynek elismerése a szünni nem akaró taps volt s melynek bírálataul talán elég br. Bánffy nyilatkozata: „Ez igazán, a szó szoros értelmében műélvezet.”

Hasonló hatást idézett elő „Werner bucsudala.” val Binder Jenő ur, kinek érzés, kellemesen csengő kitűnően i-kolázott hangja meglepte a vendégeket, a kik nem engedték őt visszavonulni, hanem kényszerítették, hogy akarva-nem akarva, újabb tapsokat arasson egy új dallal, melyet ép oly praecizitással és oly nagy hatással adott elő, mint az első.

A következő pont oly élvezet volt, minőben a brassói magyarság még csak egyszer részesült: gróf Zi-

chy Géza hangversenyén. Az a hatás, melyet báró Bánffy György ért el, fölülmul minden képzeletet. Br. Bánffy György zongorajátéka nem művészet többé, az valami magasabb, csaknem ideális valami, melyet látni és hallani kell, de képzelni nem lehet.

Nem phrázis, igazán megtörtént, hogy rezegtek a terem ablakai is attól a tombolástól, mit a nemes báró játéka előidézett, a ki kénytelen volt háromszor is gyönyörködtetni a hallgatóságot.

A női kar által énekelt „A tavasz érkezése” általános tetszést aratott. S nem hiába, mert igazán szépen volt énekelve és Stark ur megérdemli elismerésünket.

Még a zenekar zendített reá a Rákóczy-indulóra, azután az estélynek vége volt s a közönség azzal a benyomással távozott, melyet egy minden tekintetben művészeti niveaun álló estély műértő közönségre csak tehet.

III. nap.

Augusztus 21-én reggel fél hat órakor óriási közönség gyűlt össze a pályaudvarba. A városi menetjegyiroda különvonatot rendezett Sinaiába. 223 vendég vett részt a kirándulásban, kiki ismerősséggel jött ki, úgy hogy a pályaudvar alig fogadhatta be a sok vendéget. Nemsokára megindult a vonat s a társaság kísérve a pályaudvaron maradtak lelkes éljenzésétől.

A tömösi honvédelmék.

A tömösi honvédelméknél a vonatot 12 hatalmas taraczklovés fogadta. A vonat megállván, a társaság leszállott s a patakra ez alkalomra vert hidon átment a honvédelmékhez, hova érve, a „Szózat” két versszakát énekelte el, úgy hogy az erdők bércei csakugy visszhangozták, hogy:

„Hazádnak rendületlenül

Légy hive, oh magyar!”

Az ének elhangoztával Borcsa Mihály bácsfalusi evang. lelkész következő nagyhatású beszédet tartotta:

„Szeretett honfiak és honleányok! Mi hétfalusi magyarok örömmel ragadjuk meg a ritkán kínálkozó alkalmat, szívünk legforróbb érzelemeivel fogadni és üdvözölni önöket, édes magyar hazánk, nemzetünk hű öröklőit, fáradhatlan munkásait, kik jöttek, láttak és győztek.

Itt, Isten szabad ege alatt, őseinktől öröklött magyar területünkön, hazánk legvégső határszélén fogadják önök általunk a léteért folytonosan küzdő szegény hétfalusi magyar nép szíves háláját azon atyai gondoskodásért, hogy nekünk is szól a magyar kultúregyesület hatalmasan lengő zászlójának felirata: megmenteni a magyart nyelvében, vagyónában.

Ugy tekintjük önöket, mint édes szüleinket, kik meleg keblökre ölelnek minket kicsinyeket. Oly édes vigasztaló a tudat, hogy szívvel, lélekkel az önöké vagyok s hallhatjuk ajkaikról a bátorítást: te csángó nép, nem vagy többé elhagyatva, — jövőd szebb lesz muladnál!

Ez édes remény valósulását látjuk szíves megjelenésükben e vérrel áztatott területünkön. Mit mutassunk meg önöknek átutaztatásban, mi méltó volna becses figyelmökre? Arany- és ezüst-bányákkal nem kérkedhetünk, de van ennél drágább kincsünk, van hazafias kezekkel emelt emlékoszlopunk, — mely egyik aranybetűje világraható 1849. évi szabadságharcunknak. 39 éve már annak, hogy Tömös-völgyében a sziklás bérzetű körül mind az ismétlődött, a mi hős Leonidas és hű társaival Thermophylénél történt. A görög haza szabadságáért ott elvérzettek emlékoszlopára e szavak vannak örök emlékül felvéve:

„Vidd hírül, idegen, Spartába, hogy itt folya vérünk,

Szent törvényeiért s érte buzogva hevünk.”

Hős honvédeink dicsőítésére bátran kiegészíthetjük mi is ez emlékoszlop felirátát a költő e szavaival:

„Mind hősök ők, mind férfiak,

Mind hű és hazafi;

Vérét a hős, hol halni kell,
Nem retteg ontani.*

Mert béke van e völgyben. — nem zúgnak az
ágyuk. A hősök elihentek. A kiontott vér égbe kiál-
tott. Nemzetünk feltámadt s erősebb, mint volt valaha.
Isten csodája, hogy élünk!

„És annyi balszerencse közt,
Oly sok vizsály után,
Megfogyva bár, de törve nem,
Él nemzet e hazán.*

És végre fogadják önök, szeretett hazafiak és
honleányok, fogadják utolsó bucsunkat. E szép napok
emléke erősíteni fog minket kisínyeket a hazaszere-
tetben, nagyjaink iránti tiszteletben és ragaszkodásban.
A mindenható örökdiék édes magyar hazánk, nemze-
tünk felett. Amen.*

Három tarackklövés s a társaság lelkes
éljenzése volt a felelet, mire Gróf Kuun Géza
válaszolt következőképen, letéve a szobor ta-
lapzatára egy hatalmas cserkoszorut, melynek
széles nemzeti szalagán e felirat volt: A sza-
badság bajnokainak — 1888. augusztus 21.“

„Szent áhitattal állunk meg e helyen, hol a tör-
ténelem egy dicső, de gyászos lapja íratott meg; ily
lapokból szerkesztett meg azon könyv, melyet Ma-
gyarország történetének neveznek. Mély megilletődéssel
közeledünk azon emlékoszlophoz, mely nemzeti küz-
delmeink egyikét jelöli, az elszánt, bátor küzdelmek
egyik legdicsőbbikét. Azon érzelem hassa át most és
mindenkor lelkeinket, mely egykoron az itt porladozó
szíveket elevenítette; tanuljuk meg e néma hantól, a
hallgatagtól, mire hangzó szó meg nem taníthat. A
kik így haltak meg, örökre élnek, az ilyen múlt nem
mulandó.

A koszoru, melyet ezennel a kiránduló társaság
nevében ez emlékkőhöz helyezek, nem hervatag virá-
gokból tüzetett, melyek reggel virágoznak s estvére
már elhervadnak, hanem a hála örök érzéseiből. Le-
gyen a hazai föld könnyű a hősök hamvai felett, lel-
kők üdvében, emlékek szívünkben, s mindazok szíveiben,
a kik utánunk jönnek, míg magyar fog élni a magyar
földön. Örökjön feletted, oh emlékkő a gondviselés,
a téged környező koszoruk soha el ne fogyjanak, s a
nemzeti kegyelet gondosan örökdiék feletted! E buzgó
ima száll fel keblünk mélyéből a magyarok Istenéhez.*

A közönség többszörös zajos, helyeslésekkel
és éljenzésekkel fogadta a gyönyörű beszédet,
melynek végén ismét 12 tarackklövés dördült el.

A mint a nemes gróf a koszorut a talap-
zatra letette, Bácsfalu község másodbírája igen
értelmes szavakban köszönte meg a társaság
kegyeletét az ősök iránt, megígérve, hogy e
knszorut őrizni fogja községe nemzedékről nem-
zedékre.

A közönség lelkesen megéljenezte az ér-
telmes bírót, azután elénekelte a „Hymnus“-t
s a kegyelet ünnepének vége volt. Mindenki
még csak egy fűszálat szakított abból a föld-
ből emlékül, melyet a honfiak vére terméke-
nyít, azután felült a vonatra, mely a lenn
maradt hétfalusiak éljenzése és tarackklövések
durrogása közepette elindult Sinaia felé.

Predeal.

Soha még társaság Predealon, hol a rendőri és
vámvizsgálat oly kényelmetlen szigorral szokott meg-
ejtetni, nem részesült olyan figyelemben, mint ez, mely
minden e fajta kellemetlenségtől meg volt kímélve.

Ez első sorban Pánczél István főszolgabíró ur
érdeme, ki szíves volt ezt intézni s ez által az egész
társaságot, de mindenek felett a rendezőseget nagy
hálára kötelezte.

De közönet illeti a román határ rendészetet,
mely a főszolgabíró ur megkeresése alapján a legna-
gyobb előzékenységet tanúsította.

Sinaia.

Sinaiat látni kell, hogy az ember fogalommal
birjon annak szépségéről.

A társaság minden egyes tagja meg volt lepve
a természeti szépség-k ezen halmazától, melynél szebb
alig lesz még valahol.

A társaság mindenekelőtt körsétát tett a szebb-
nél-szebb nyaralók közt, azután megnézte a kolostort
s a királyi parkot a Bucsecs lábánál, hol oly szépen
csorgoznak a Peles patak, melyről a románok kedves
királynéja, Carmen Sylva, annyi szépet tud írni.

Az ebéd — Kirchner vendéglőjében — kitűnő
volt, valamint egyáltalában az egész kirándulás rende-
zése, melyért méltó elismerés illeti Aronsohn Henrik
urat, a városi menetjegy-iroda főnökét.

D. u. 5 órakor indult vissza a társaság Brassóba.
Predealon hasonló előzékenységgel fogadtattott, mint
menet s így ért fél hét órára Brassóba, hol a pályaud-

varon a „Rákóczy induló“ hangjai s a nagy számú kö-
zönség lelkes éljenzése fogadta.

Elutazás.

Fél órai tartozkodás után a társaság eldult,
miután még bucsut vett az Emke. brassómegyei vá-
lasztmányától.

A bucsu szívélyes volt. Az egybegyűlt közönség
lelkes éljenzéssel, víg zenezóval bucsuzott el, — a
vendégek még a vonatról is köszönetet kiáltottak vissza,
kenőt lobogtattak. Csakhamar azonban eltűnt ismét
a vonat s hazamentünk, három nap kellemes fárado-
ságait kipihenendő.

Utóhang.

Nem fejezhetjük be e sorokat a nélkül,
hogy elismerésünket ne fejezzük ki megyénk
s különösen városunk magyar közönségének
azért az áldozatkészségért s igazi magyar ven-
dég szeretetért, melylyel vendégeinkkel szemben
viseltetett. Nem fejezhetjük be a sorokat a
nélkül, hogy köszönetet ne mondjunk *Enyeter
Lajos* m. k. államvasuti felügyelő urnak, ki a
vonatokat vezette s a m. k. államvasutak bras-
sói tiszti és altiszti karának is azért a szíves
készség- és figyelemért, melyet a közönséggel
szemben tanúsított.

Gróf Károlyi István poharköszöntője.

(Tartotta az E. M. K. E. aug. 20-ikán tartott bankettején.)

A legszebb, a legrégebb magyar nevek egyiké-
l viseled és méltán viseled, édes barátom, mert a leg-
nemesebb eszmét irtad fel zászlódra, azért harcolsz,
küzdesz, a „magyar közművelődésért!“

Egy nemzet legnagyobb kincse, a vissza nem
szerezhető, ha egyszer elveszett, „a nemzeti nyelv.“

Ennek védelme, megőrzése, jogos terjesztése ér-
dekében lobogtatod zászlódat, mint az E. M. K. E.
elnöke. Ma? Elismerése vesz körül élő kortársaidnak,
a haza jólétét, jövő nagyságát szívükön hordó polgár-
társaidnak. Jövőre, ha egyszer bevégezted földi pályá-
dat? Egy nemzet halála fog lebegni sírhalmod felett,
áldva emlékedet s kegyelettel emlegetve honszerelmedet.
Bevallom őszintén, haboztam egy ideig, eljőjje-e
ide a magyar határra, hol az E. M. K. E. közgyűlése
tartatik.

Tüntetés-e ez, vagy nem az? Hiába való tünte-
téseknek soha sem voltam barátja, de belátva, hogy
itt nem arról van szó, eljöttem. Én tisztán színvallás-
nak tartom, ezt pedig nemcsak hogy helyeslem, de kö-
telességnek tekintem. Itt vagyok és szót kérek.

Nem hódítani, nem átcsalni, nem erőszakolni
akarunk mi, de egyszerűen, nyíltan és a hazafiúi kö-
telesség parancsolt honszerelmem érzetétől indítva
meg akarjuk őrizni azt, a mi a miénk, erősíteni a mi
életerőnket és megmenteni, a mit tőlünk elrabolni meg-
kísértenek. Ki a szent talajra teszi lábát, mint hon-
polgár, e talajra, melyet vérével szerzett meg a ma-
gyar, ki családját testét e föld gyümölcsével táplálja,
tartja fenn, ki egy Istent imád ez égen, egy királyt
tisztel e földön, az uraim „magyar honpolgár.“ Bár-
honnét vándorolt is ide, bármi nemzet nyelvét beszélte
is bejött e előtt.

A magyar király alattvalójától, a magyar talaj
birtokosától azt követelni, hogy a nemzet nyelvét is-
merje meg, nem erőszak, nem bűn, nem jogtalan cse-
lekmény, uraim!

Mi lenne az állam, a haza, a nemzet fogalma,
ha a bevándorlók oda szítanának, a honnét jöttek s
ha azok, a kik kivándorolnak, ott formálnának ismét
jogot az elhagyott hazára, a régi nemzeti törvényekre,
ősi hagyományok tiszteletben tartására, a hová költöz-
köttenek?

Ki ezt a földet lakja, ennek a talajnak gyümöl-
csével táplálkozik, e nemzet jogait élvezi, kinek hatá-
rait a magyar király serege védelmezi, ki e nevet vi-
seli „magyar honpolgár“, kérdem önöktől uraim, méltá-
nytalan, jogtalan-e, ha ez emberektől azt követeljük,
hogy megengedjék kisdedeik körében az állami, a ma-
gyar nyelv terjesztését? Nem mint ellenségek ütöttük
fel sátorunkat e szép városban a magyar határszáron;
de mint testvérek tudtukra kívánjuk adni, hogy egy
óhaj melegíti keblünket, és hogy egy imát küldtünk
fel a magyarok Istenéhez első királyunk szent-István
ünnepén, és ez ima így hangzott:

„Egyesüljön a haza minden polgára nyelv-, király-
és honszerelmemben.“

Bármi mélyen ereszti is le gyökerét az ezredé-
s tölgy az anyaföldbe, ágai lassanként elszáradnak, a
törzs elhal, ha a napsugarak és harmat táplálta levelei
nem juttatnak neki éltető nedveikből, — ép úgy egy
ország napjai megszámlálvák és az enyészetnek indul,
ha gyermekei megfelelkeznek róla.

Én, uraim, a csillagos égboltozathoz hasonlítom,
az E. M. K. E. keletkezésének első éveit. Minden egyes
csillag e szent eszméért lelkesülő magyar polgár szí-
vének lángjától ragyogott — de éj vala! A hold is
csak mint gyenge reménysugár bujdosott nehéz felhők
között — végre hajnalodott!

Bibor palástjában megjelent a nap!
Szent-István palástja volt rajta!
Homlokán Szent-István koronája:
Ó Felsége, Magyarország királya!

Egy másodperc alatt forrón vert minden ma-
gyar szíve, biztosítva volt a magyar közművelődésre
irányzott munkálkodás sikere.

Emlékezni fognak, uraim, az ideai közművelődési
bál ünnepélyére Budapesten.

A király leküldte fiát, Rezső k. herceg ő fen-
ségét, hogy részt véve eme nemzeti ünnepélyen, csál-
hatlanná tegye a magyar közművelődés iránti meleg
érdeklődését.

Ez több egy kormány jóváhagyó rendeleténél, egy
törvényen alapuló engedélyénél, ez minden, uraim.

Az haboz.

A király?

Szent-István koronájával homlokán, mitől sem
fél, de leküldve fiát közibénk, így szól általa:

„Áldásom kísérje nemes és jogos munkátokat.“

Én poharamat azért ürítem, ki megérté kéré szá-
vam s ki Bécsből Pestre jött, magával hozva — imá-
dott királynőnk oldala mellett — ma a magyar nem-
zetnek második ragyogó védcsillagát, Stefánia k. her-
cegnő ő Fenségét.

Rezső koronaherceget az Isten éltesse!

Ujfalussy Sándor indítványa a gyermek- óvás tárgyában.

(Benyújtotta az E. M. K. E. augusztus 20-iki nagygyűlésén.)

Tisztelt uraim!

Egy mindnyájunkat mélyen átható eszme befolyá-
sára alatt gyűltünk itt egybe, — hazánk keleti vég-
pontján.

Ez a közművelődés eszméje.

Elvontan tekintve is, nagy eszme ez, melynek
körében befoglaltatik minden, mit az emberi fejlődés
felmutathat, de százszorta nagyobb a magyar forgalom-
ban, mely azt a szellemi hódítás főeszközévé avatta.

Ha e téren, mely működésünk számára feltárul,
végig tekintünk, fejünk szédül, s alig bírunk a kiindu-
lási pontok helyes megválasztásában eligazodni.

Pedig, ha egybe vetjük a működési tér ezeréges
követelményeit azon erő gyarlóságával, melylyel ren-
delkezünk, be kell látnunk, hogy a működési pontok
megválasztásában találjuk a nyerendő siker kulcsát is.

Mert noha igaz, hogy bármely téren működünk,
hasznosat teszünk, de még igazabb az, hogy ha az
erő bizonyos összegét elhasználjuk, melylyel más téren
mélyebbre ható eredményeket érhetünk volna el, ez
kétségtelenül veszteség.

Bocsássanak ezért meg nekem, ha többfelől fel-
hiva felhasználom ez alkalmat s kimondom azon meg-
győződésemet, mikép e gyülekezetünk ünnepét alig
ülhetjük meg sikeresebben, mint ha a társulati műkö-
désnek oly egyetemes s általános kiváló pontot jelöl-
tünk ki, melynek jelentősége mellett eltörpül bármely
más cél, mely felé ugyan ma is ösztönyszerűleg von-
zatunk, de szükség, hogy a kérdés mélyébe hatoljunk
és meggyőződjünk, mikép azon felderítések után, mi-
ket a tudomány nyújt, oly működési pontot nyerünk,
mely elől háttérbe kell vonulni minden más erőfeszí-
téseinknek, melyet lelkesedésünk egész hevével fel-
karolunk és erőnk teljével ápolunk, mint közműve-
lődési feladatunk tengelyét, tevékenységünk főcélját.

Ez pedig a gyermekóvás szent ügye!

Pártelvi működésünk egyedüli tárgya az ember
és pedig az ember oly korban, hol azt előkészíteni
kell az élet feladatainak felismeréséhez és betöltésé-
hez. Az emberiségnek hasznos tagokat, a hazának ho-
polgárokat nevelni, tehát a népnevelés volt eddigi mű-
ködésünk főcélja.

Van azonban egy fatális újabb keletű tudomány,
mely mint a társadalmi élet kényelmetlen lelkiismereti
megczáfolhatlan számokban előnkbe tárja gondatlansá-
gunk vagy mulasztásaink minden bűneit.

Ez a statisztika.

Ez a gyermekek halálozás arány számában ol-
megdöbbentő képet mutat fel előttünk, miszerint lá-
nunk kell, hogy nincs Európában állam, hol az ember-
anyag megmentésére kevesebb gond fordították, min-
télénk, s tekintve a létező állapotokat, első sor-
ban nem a gyermekek nevelése, hanem a nevelendő
gyermekek megmentése főfeladatunk.

Mi társulati működésünk tárgyát nem teremthetjük
de hogy a létező emberanyag megmentésére sokat
de nagyon sokat tehetünk, ezt ismét a statisztika
folthatlan adatai bizonyítják.

Ha társulati működésök fő- és legfőbb célja, a szellemi hódítás, ennek sikerét csak oly intézményekben kereshetjük, melynek jótékonyágát mindenki érzi, várhatunk-e mélyebb ragaszkodást népüktől oly állami léthez, mely az élet megmentéséhez semmi oltalmat sem nyújt?

Míg népesedési viszonyaink oly nyomorultak, mint ma, addig kultur-államról s annak megfelelő állapotáról beszélnünk sem lehet.

Népünk termékenységében első sorban van a többi népek közt a születési számarány nálunk a legkedvezőbb.

Annál szomorubb dolog, hogy nincs Európában nép, hol a gyermek-halálozás számaránya nagyobb volna, mint nálunk.

Mert míg 1000 gyermekből 5 évben, Norvégiában 178, Svédországban 190, Dániában 202, Poroszországban 320, míg Romániában is 338, sőt Oroszországban 403 hal el, addig nálunk:

Magyarországban 424 gyermek hal el 1000 közül, sőt fővárosunkban 541, és hogy még szomorubb tényt idézzek: van e gyermekeknek egy osztálya — törvénytelenek — mely pedig évenként 60 ezeret tesz, melynek sorából 81 százalék pusztul el és csak 19% marad fenn az életnek.

Ily mérvű pusztulás láttára nem lehet, hogy ne érezzük, miszerint legégetőbb szükség az életmentés s e pusztítások megfékezése.

A teljes siker ugyan számos intézkedések egybevágó alkalmazásától függ, de mindezeknek alapja, hogy az országban a gyermekek közgondozás alá helyezzessenek.

A gyermekóvódnak s menházak berendezése zaklatólag lép előttünk előtérbe, mint első, mulasztatlan kötelesség, mely körül az állami hatalomnak és társadalmi erőknak egyesülni kell, hogy első sorban megmentsük minden működésünk tárgyát, az ember anyagot magát.

Mennyire hathatós eszközei az életmentésnek az óvódnak és menházak, ismét a statisztikai adatok bizonyítják, melyek szerint ezek átlagosan a halálozás arányszámát 30 százalékkal szállították alá, sőt egyes esetekben, mint Vasnádason, az 54 százalék halálozást 18 százalékra apasztotta.

Ily tényekkel szemben el kell néznie minden elméleti okoskodásnak. Sőt az életmentési érdekek szemben el kell hallgatni a nemzetiségi és felkeleti szűkebb-égtnek is.

Megyémben a Széchenyi társulat körében gondos tanulmányozás tárgyává tettük a gyermekóvás ügyét, s úgy találtuk, hogy az életmentés mellett e kérdéshez igen sok más nagy érdekek szálai fűződnek, s meg kelle győződnünk, mikép az államban létező minden erők teljes tevékenységét e térre kell összpontosítanunk, s mindent elkövetnünk, míg első sorban a megyei hatóság, utóbb a törvényhozás segítségünkre jő, és a gyermekóvás nagy feladatát a kívánt áldásos sikerhez juttassuk.

(Vége következik.)

Az E. M. K. E. évi jelentése.

(Kivonat Sándor József titkári jelentéséből.)

(Folytatás.)

Az Emke komolyságával megnyugtatta — a nem egy — derék hazafi aggodalmát az országos mozgalom esélyeire nézve; tapintatával kivívta a mozgalom számára a legfelsőbb hatalom elismerését; mérsékelt, de pozitív irányával kivette a mozgalom elleni jogos ellenvetést künn és benn ellenségeink kezéből; sikerrevel bizonyosságot adott a nemzethez ki nem haló közszelleméről, mit nem egyikünk pesszimistikus jóslatokkal kisebbíthet.

Vajjon oly kicsinyek és másodrendűek-e ezek?

Az Emke három éves munkája alatt synonymja lett e jelszónak: testvériség a nemzetiségben! Mi egész ittlétünk alaphaja, alapja e honban minden továbbinak.

Az első szó urunké, dicsőségesen uralkodó I. Ferencz József alkotmányos magyar királyunké, ki mindjárt tavalyi sepsi-szt.-györgyi közgyűlésünk után Kolozsvárt történt tartózkodása alkalmával, szeptember 23-án, egyesületünk küldöttségét is legkegyelmesebben fogadni méltóztatott. Emlékezetes marad e pillanat nemcsak egyesületünk, de bizvást a nemzet történetében is. Az egyidejű napisajtó egyhangú elismerése szerint a fényes küldöttségek sorozatában egyesületünké volt előkelőségre, névre, számról s a kizárólag nemzeti viseletek dús pompájára nézve a legnagyobb. Pedig nem is mind jelentek meg azok, kik a hirre, hogy a nemzet egyesületét a király fogadja, százával (közel ezeken) jelentkeztek, mert a fogadó terem nagysága korlátot szabott s így csak annyian vehettek részt, hányat

a terem befogadott. »Felséges urunk, — írja egyik napilap — midőn a tündöklő küldöttség az az nap éljenek csak a felség számára föntartott nép kivételes s szünni nem akaró éljenek közt — élén az elnökkel s Lönhardt Ferencz erdélyi r. kath. püspökkel — előtte megjelent, láthatólag kellemesen lett meglepve; alakja főlegyenesebb s mindvégig ragyogó szemekkel hordozta tekintetét a pazar viseleteken, a birtok, rang és születés kiváló férfiain, kik közt ő Felsége nem egy régi ismerősét vette észre.

Bethlen Gábor gróf elnök, mint a küldöttség vezetője, ez alkalommal urunk királyunkhoz a következő beszédet intézte:

»Császári és királyi apostoli felség! Legkegyelmesebb urunk! Az Erdélyrészi Magyar Közművelődési Egyesület hű alattvalói kötelességének ismeri felségednek hódolatát és legmagasabb személye iránti tántoríthatlan ragaszkodását küldöttségileg is kifejezni. Egyesületünk feladatul tűzte ki ez ország részben a hazafias irányú közművelődés terjesztésével a romlatlan hafiságot és tiszta szeretetet feléleszteni.

Ma már, mondhatjuk, az egész ország hazafias társadalmi képviselve lévén ez egyesületben, társadalmi uton működünk közre arra, hogy erősítve ez országban felségednek minden körülmények között leghűségesebb népét, a magyar nemzetet, az által nem csak az országnak tesszünk szolgálatot, hanem — ha közvetve is — közreműködünk feléges uralkodó családunk hatalmának megszilárdítására is, s azon hű alattvalói hódolatelljes kéressel fordulunk felségedhez, ki oly számos jelét adta dicsőséges, hosszas uralkodása alatt: nemzetünk iránti legmagasabb uralkodói kegyébe fogadni s szívünkben kívánjuk, hogy soká, igen soká éljen felséged, szeretett apostoli királyunk.

A szünni nem akaró éljenek elhangzása után a magyar király a következő választ adta:

»Köszönettel fogadom hódolatuk és hű ragaszkodásuk nyilvánítását. A közművelődés terjesztését és a valódi hazafiság megszilárdítását minden nemzeti-ségnél nemes célnak tekintem, s ha önök e cél felé törekedve szintoly buzgóan, mint tapintatosan eljárnak, egyesületi tevékenységüket mindenkor meleg rokonszenvvel fogom kísérni.

Országosan hangzanak azóta mintegy a közművelődési mozgalom királyi devise gyanánt a hadur szavai minden szívbe bevésve s még csak a krónika kötelességnek tesszünk eleget, midőn az e nagyjelentőségű eseményt megörökítő okt. 12-iki választmányi jegyzőkönyvünkben kiemeljük, hogy a fogadás után a felség küldöttségünkben többeket megszólítva, kérdéseiben nemcsak a legmelegebb érdeklődésének adta tanujelét, hanem annak is, hogy mozgalmunkat kezdet óta legmagasabb figyelemben részesíti. Különösen érdeklődött urunk a tagok számáról, a vagyonról és a működésről s örömet fejezte ki a meglepő nagy haladás felett.

(Folytatása következik.)

Belföld.

Brassó, aug. 22. (Uj törvényjavaslatok.) A »Pester Correspondenz« tudósítása szerint a kormány mindjárt az országgyűlés összejövetelkor beterjeszteni szándékszik úgy az 1889. évi költségvetést, mint a regálék megváltásáról és a közmunkák szabályozásáról szóló törvényjavaslatokat. A két utóbb említett javaslatra a kormány külön bizottságok kiküldetését fogja kérni, minthogy a pénzügyi bizottság nagyon is hosszasan és behatóan lesz elfoglalva a költségvetéssel, hogysem a kellő időben képes legyen még két oly nagyfontosságú s nagy horderejű törvényjavaslatot elintézni; ezenfelül a regálék megváltásának törvényhozássilag még az idén kell elintézve lennie.

Brassó, aug. 22. (A király a hadgyakorlatokon.)

A »Bud. Corr.« a következőket jelenti: Ő felsége a király szeptember 12-én a belvárosi hadgyakorlatokra utazik. Orczy báró és Bedekovich miniszterek fogják a királyt ez útjában kísérni. A király Bellováron tartózkodása idejére Rudolf trónörökös, Albrecht, Vilmos és József főherczegek, valamint Khuen-Héderváry gróf horvát bán is Belovárra érkeznek.

Brassó, aug. 22. (A regale megváltása és Horvátország.) Tisza miniszterelnök és Wekerle államtitkár — mint a »Bud. Corr.« értesül — tegnapelőtt hosszabb ideig tanácskoztak a regale-megváltás tárgyában egybehívott bizottságnak horvát tagjaival, hogy behatóan informáltassák magukat Horvát-Szlavonországnak erre vonatkozó viszonyairól. A tervezett megváltási módokat a horvát szakszerűeknek teljes helyeslésével találkozott.

Tanügy.

A vidéki szülők figyelmébe.

A tisztelt szülők tudomására kívánom hozni, hogy több vidéki család sürgetésére, úgy rendeztem be házamat, hogy 10—15 vidéki leánykát befogadhatok magamhoz, hogy kellő felügyelet alatt végezhesék felsőbb leányiskolai tanulmányaikat, ha esetleg a szülők nem költözhetnének be Kolozsvárra és itt szeretnék mégis leányaikat taníttatni.

Egészséges, napsoros nagy szállást fogadtam ki, egy első emeleten, és itt családiasan élünk; a leánykák velem együtt mennek kétszer napjában a felsőbb leányiskolába a rendes előadásokra. Azon kívül sétálnak minden nap, a mikor szép idő van; ősszel vagy tavasszal a szálláshoz tartozó kertben tanulnak. — Francia nevelő segédkezik nekem a felügyeletben, és asztalnál a társalgási nyelv mindig a francia. — Nagy ügyelet van fordítva az egészségre, mit egyszerű, de rendesen kiszabott, egészséges és bő táplálék is elősegít.

Ezt kijelentve, szolgálatot vélek teljesíteni a vidéki szülők érdekében, megkönnyébbítvén nekik azt, hogy leányaiknak is baj nélkül, teljes lelki nyugalommal megadassák e korban szükséges műveltséget.

A költségeket arányosan felosztva, ha tíz fizető leányka van nálam, mindenikre 30 forint esik. Bővebb felvilágosítást mindig kész vagyok adni.

Kolozsvár, 1888. augusztus hó 10.

Dr. Gerardo Antonina,
a felsőbb leányiskola igazgatója.

Helyi és vidéki hírek.

Személyi hírek. Gróf Bethlen András főispán ur tegnap este a rendes személyvonattal Brassóból Szegedbe utazott.

Határrendezés. Az országunk s Románia közti határkijelölés IV. szakasza, fogarasi részében, az u. n. Krucsánál annyit emlegetett differenzia Gr. Behlen András és Penkovics román tábornok kir. biztosoknak személyesen a helyszíne lett kiszállása alkalmával f. hó 21-én az eddigi tényleges állapot fenntartása mellett kiegyenlített. Az ügy elintézésénél a többi közreműködőkkel együtt a szakasz elnöke, id. Horváth Mihály fogarasmegyei főispán is jelen volt. — A magyar-román határrendezési bizottság a III. szakaszban Brassóvármegye területén, munkálatát teljesen befejezte s f. hó 21-én annak folytatását a fogarasmegyei bizottságnak átadta; s így Brassóvármegye bizottsága volt az első, mely ezen munkálatot befejezte.

Emlékalbum. Az E. M. K. E. emlékalbum 60 krért kapható lapunk kiadóhivatalában.

Óvóintézet vizsgák. Az E. M. K. E. brassó-bolonyai óvóintézetében az idei vizsga f. hó 25-én szombaton, a belvárosiban pedig vasárnap, mindenkor reggel 6 órától kezdődőleg fog megtartatni. Az óvóügy bizottság tagjai, nemkülönben a nagy közönség ezenel meghívatik ezen vizsgákra.

Egyetlen szóval sem emlékezik meg a brassói nemzetiségi sajtó az E. M. K. E. f. hó 19—21-iki ünnepéről.

Kirándulás Sinaiába. Évenként nagy ünnepélyek szoktak lenni Mária napon Sinaiában. Az idén is lesz, azaz f. hó 27-én, hétfőn, melyet a városi menetjegy-iroda rendez Brassóban. A román királyi pár e hó 26-án érkezik Sinaiába s jelen lesz az ünnepélyeken. A kirándulás iránt az érdeklődés a legszelebb körökben nyilvánul.

A nagy keleti utazás iránt, melyet a magyar államvasutak városi menetjegy irodája rendez, nemcsak Magyarországon, hanem Ausztriában is élénk érdeklődés mutatkozik s onnan is számosan vesznek részt a kirándulásban. Miután a magyar államvasutaknak bécsi menetjegy-irodája megnyílt, Ausztria és a külföld utazói itt jelentkezhetnek, s a kedvezményes áron való utazást már Bécsben megkezdhetik. Miután pedig a direkt vasuti összeköttetés Konstantinápolyig e napokban megnyílt, a városi menetjegy-iroda már megtette a szükséges lépéseket, hogy a kellemetlen hajó utazás kikerülésével kizárólag vasuton utazhasanak azok, a kik a nagy kirándulásnak csupán Konstantinápolyig terjedő részében vesznek részt. Azok számára ellenben, a kik az egész utazásban (Belgrád, Konstantinápoly, Athén, Jaffa, Jeruzsálem, Betlehem, Alexandria, Kairó) részt vesznek, a legkényelmesebb gőzöst választotta ki a városi menetjegy-iroda. Programokkal ezentul nemcsak a budapesti, hanem a bécsi és a vidéki városi menetjegy-irodák is szolgálnak. —

Emke emlékek kaphatók Goldschmied Lajos aranyművesnél, Széles-utca. Ajánljuk a t. közönség szíves figyelmébe.

Felelős szerkesztő és kiadó-tulajdonos:
Szerényi József.

HIRDETMÉNY.

Ezennel közhirrre tétetik, hogy a Brassó város tulajdonát képező, alább felsorolt szántóföldek, rétek, havasi legelők a volt uradalmi községeknek határain és földek a város területén szóbeli és írásbeli árverés útján a tekintetes városi község képviselte jóváhagyásának fenntartása mellett az előbb a szokott hivatali órákban a városi gazdasági hivatal irodájában köz-betekintés végett letett feltételek alatt **hat évre: 1888. évi november hó 1-től 1894. év október hó 31-éig** a legtöbbet ígérőnek haszonbérbe ki fognak adatni.

Az árverési tárgyalás **csütörtökön, folyó évi augusztus hó 30-án** délelőtt 8 órakor Brassó város tanácsháza gyűléstermében veszi kezdetét és minden haszonbéri tárgynak kiadásáig a következő augusztus hó 31-ik napján is folytatattik.

Minden haszonbérelni szándékozó, mielőtt az ígérethez bocsát-tatnék, tartozik a kikiáltási árnak 10 százalékát bánatpénzül az árverezési bizottság kezéhez letenni.

Az írásbeli ajánlatok, — melyek a szóbeli árverezési tárgyalás után bontatnak fel, lepecsételve és az illető haszonbéri tárgynak, a melyre az ajánlat szól, a boríték külső részén megnevezésével ellátandók, legkésőbbben f. évi augusztus hó 29-éig délután 6 óráig Hintz Ernő városi gazdaság ur kezéhez lesznek átadandók.

Az 50 kros bélyeggel ellátott írásbeli ajánlatok az illető haszonbéri tárgynak pontos megnevezésével, az ajánlott évi haszonbérnek betűk- és számokbani kifejezéssel és azonkívül azon nyilatkozattal ellátandók, hogy ajánló az árverezési és szerződési feltételeket tökéletesen ismeri és ezeknek magát feltétlenül aláveti.

Az ajánlatnak továbbá hozzá kell hogy legyen csatolva az ajánlott összegnek 10 százaléka mint bánatpénz.

Bérlő köteles, egy az egyévi haszonbéri összeget fedező biztosítékot letenni, és ha az egy évi haszonbér 50 frtnál több, a haszonbéri szerződést egy kir. közjegyző által megkésztettni.

A haszonbéri tárgyak a következők:

I.

A város területén fekvő földek.

1. A mézáros halastó (Fleischhauerweiher)	kikiáltási ár	8 frt.
2. Az ugynevezett Logofettiné	"	20 "
3. A nagy és kis vasfenék (Eiseng. und)	"	30 "
4. A Tömös folyónál lévő ugynevezett Lipias szénarét	"	40 "
5. Az ugynevezett Tratzkoi rét	"	8 "
6. Az ugynevezett kis és nagy Staffen	"	35 "
7. A hétfalusi határon az ugynevezett Ternbach mellett fekvő szénarét	"	20 "
8. A földdarabok az ugynevezett Brünchen és Staffenben	"	50 "
9. A harminczadosi rét Alsó-Tömösön	"	10 "
10. Borjurét Felső-Tömösön	"	5 "
11. Fűtermés a Honterus-téren	"	20 "
12. Az ugynevezett városkap tányi homm	"	10 "
13. Az ugynevezett Kollman-féle 7 hold kaszáló az V. fordulóban	"	75 "
14. Kis-Bodza	"	800 "
15. A bolgárszegi 65. házszám alatti kert	"	8 "
16. Városi telek az uszoda alsó végén	"	25 "
17. A Barcza folyón innét 1 egész 18 számok alatt fekvő ugynevezett Officios kaszáló részlet	"	600 "
18. A Barcza folyón túl 1., 2., 3. és 4. szám alatti ugynevezett Officios kaszáló részletek	"	30 "
19. Az első szám alatti legelő részlet az ugynevezett nagy Taboréban	"	120 "
20. A második szám alatti legelő részlet az ugynevezett nagy Taboréban	"	110 "
21. A harmadik szám alatti legelő részlet az ugynevezett nagy Taboréban	"	120 "
22. A negyedik szám alatti legelő részlet az ugynevezett nagy Taboréban	"	90 "
23. Az első és második szám alatti legelő részlet a kis Taboréban	"	70 "
24. Tizenhat legelőrészlet az ugynevezett kis Rogoazéban	"	100 "
25. Két darab föld a Barczán IV-ik fordulóban	"	15 "
26. Az első szám alatti legelőrészlet az ugynevezett kis Staffenben	"	15 "
27. A második szám alatti legelőrészlet az ugynevezett kis Staffenben	"	35 "
28. A harmadik szám alatti legelőrészlet az ugynevezett kis Staffenben	"	kikiáltási ár 35 frt.
29. A negyedik szám alatti legelőrészlet az ugynevezett kis Staffenben	"	85 "
30. A Lazareth kaszárnya melletti kert	"	10 "
31. Egy földdarab a kis Bolonya előtt	"	5 "
32. Szarvasrét és hosszú gödör	"	50 "
33. Az ugynevezett Coltzu Crucului vagyis posztovaru legelő az erdei legelő kizárásával	"	100 "
34. Az ugynevezett Pisziak és Piskulung	"	100 "

II.

Szántók és rétek a volt uradalomban.

1. Szántók és rétek Türkösön	kikiáltási ár	190 frt.
2. " " Apácán	"	150 "
3. " " Krizbán	"	200 "
4. " " Ujfaluban	"	40 "
5. " " Törösvárt	"	250 "
6. " " Zernesten	"	170 "
7. " " Uj Tohánban	"	180 "
8. " " Vledényben	"	140 "

III.

Községi havasi legelők Hétfaluban, Törösvárt és Zernesten,

1. Zenóga Bratooso	kikiáltási ár	400 frt.
2. Oriat	"	300 "
3. Valea rece	"	300 "
4. Oberschi Capri	"	300 "
5. Paltiu	"	400 "
6. Munte Cailor	"	650 "

7. Piatra mare	kikiáltási ár	200 frt
8. Zenóga lui Nan	"	900 "
9. Vajda	"	700 "
10. Teszla	"	600 "
11. Csukás és piatra roși	"	300 "
12. Piscu és coltu barbului	"	600 "
13. Roșca	"	400 "
14. Piroška	"	300 "
15. Radille	"	200 "
16. Tamási havasi legelő Zernesten az erdei legelő kizárásával	"	60 "
17. Zenogai havasi legelő Törösvárt	"	300 "
18. Grohotischi	"	200 "
19. Clobuceti	"	200 "
20. Magurai	"	50 "

Brassó, 1888. Augusztus 4-én.

A városi tanács.

Sz. 830.—1888. t. l. k. v. i.

Árverési hirdetményi kivonat.

A fogarasi kir. járásbiróság mint telekkönyvi hatóság közhirrre teszi, hogy a n.-szebeni „Albina” takaré- és hitelintézet végrehajtónak *Aldesiu Dumitru* k.-vajdalfalvi lakos végrehajtást szenvedő elleni 28 frt 72 kr tőkekövetelés és járulékal iránti végrehajtási ügyében a brassói kir. törvényszék (a fogarasi kir. járásbiróság) területén lévő K.-Vajdalfalva községében fekvő, a k.-vajdalfalvi 72. számú telekjegyzőkönyvben A + alatt foglalt

172., 173. hr. sz. ingatl. 160 frt — kr.

344. " " "	11 " — "
348. " " "	26 " — "
370. " " "	12 " — "
784. " " "	9 " — "
786. " " "	42 " — "
840. " " "	4 " — "
890. " " "	18 " — "
1037. " " "	16 " 50 "
1067. " " "	9 " — "
1170. " " "	14 " — "
1222. " " "	— " — "
1300. " " "	6 " 50 "
1601. " " "	13 " — "
1659. " " "	12 " — "
1667. " " "	20 " — "
1806. " " "	16 " — "
1808. " " "	9 " — "
1846. " " "	16 " — "
1853. " " "	2 " 50 "
1895. " " "	12 " — "
1958. " " "	9 " — "
2014 ₁ . " " "	16 " — "
2014 ₂ . " " "	11 " — "
2091. " " "	9 " — "
2210. " " "	7 " — "
2252. " " "	35 " — "
2289. " " "	6 " — "

2407. hr. sz. ingatl. 7 frt — kr.

2451. " " "	15 " — "
2457. " " "	6 " — "
2511. " " "	7 " — "
2514. " " "	4 " — "
2599. " " "	4 " — "
2764. " " "	10 " — "
2766. " " "	11 " — "
3095. " " "	9 " — "
3097. " " "	20 " — "
3102. " " "	7 " — "
3104. " " "	6 " — "
3110. " " "	5 " — "
3239. " " "	4 " — "
3256. " " "	4 " — "
3307. " " "	10 " — "
3428. " " "	9 " — "
3436. " " "	12 " — "
3602. " " "	16 " — "
3688. " " "	72 " — "

ezennel megállapított kiáltási árban elrendelte, és hogy a fennebb megjelölt ingatlanok az 1888. évi szeptember hó 10-ik napján délelőtt 9 órakor K.-Vajdalfalva községében megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kiáltási áron alól is eladatni fognak.

Árverezni szándékozók tartoznak az ingatlanok becsárának 10%-át készpénzben, vagy az 1881. évi LX. t. cz. 42. §-ában jelzett árfolyammal számított és az 1881. évi november hó 1-én 3333. szám alatt kelt igazságügyminiszteri rendelet 8-ik §-ában kijelölt óvadékképes értékpapirban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881. évi LX. t. czikk 170 §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

Fogarás, 1888. márczius 19.

A kir. járásbiróság telekkönyvi hatósága.
284 1—1 Nagy Lajos, kir. aljbíró.

AZ „ALBINA”

(13-a) 33—

takaré- és hitelintézet Nagy-Szebenben
5%-os záloglevelei.

Ezen, a budapesti tőzsdén jegyett záloglevelek 5%-os kamatozás mellett a legnagyobb biztosítékot nyújtják, a mennyiben azok fedezve vannak:

1. a háromszoros, tehát szokásos árvai biztosíték-alap által, mely értékpapirokba van letéve;
2. a törvényesen előírt 200.000 frtnyi biztosíték-alap által, mely értékpapirokba van letéve;
3. az intézet egész egyéb vagyonával.

A kamat-szelvények félévénként és pedig január s július hó 1-én levonás nélkül fizettetnek ki az intézet pénztára által Nagy-Szebenben, az alulírt fióktelep által Brassóban és a „Pesti magyar kereskedelmi bank” által Budapesten, — a hol egyttal e záloglevelekre kívánatra tőzsdei árfolyamuk 90%-áig 5½% (évenként) mellett hiteleztetik.

A záloglevelek évenként történő sorsolás útján legkésőbb 30 év alatt teljes névértékükben beváltatnak. — A napi árfolyamon 98 frt 50 krért kapható

az „ALBINA” takaré- s hitelintézet
brassói fióktelepénél.

HIVATALOS ÓRÁK

délelőtti 8 órától délután 2 óráig.

A fiókintézet helyisége:

Brassó, főter 90. sz. a., az I. emeleten.